

Dániel könyve – Száztíz】 【.

Róma hármass szövetsége: A Jelenések könyvében szereplő trombiták próféta jelentőségének feltárása

Jeff Pippenger

2024-03-01

A Jelenések könyve kilencedik fejezetének első és második jajában megjelenő iszlám azt az ítéletet jelképezte, amely Rómára szállt. William Miller a trombitákat „a különös ítéleteknek” nevezte, amelyek Rómára sújtottak, de Miller nem láthatta a modern Rómát mint azt a hármass szövetséget, amely Armageddonba vezeti a világot. Uriah Smith felismerte, hogy a trombiták Isten Róma feletti ítéletét jelképezik, és hogy az ötödik és hatodik trombita (az első és második jaj) a katolikus egyházra mért ítéletek voltak.

„E trombita magyarázatához ismét Mr. Keith írásaihoz fordulunk. E szerző helyesen mondja: »Aligha van a Jelenések könyvének bármely más részét illetően oly egyöntetű egyetértés a magyarázók között, mint az ötödik és hatodik trombita, vagyis az első és második jaj alkalmazását a szaracénokra és a törökökre vonatkozóan. Ez oly nyilvánvaló, hogy aligha lehet félreértetni. Nem pusztán egy-egy vers jelöli meg mindegyiket, hanem a Jelenések könyve kilencedik fejezetének egésze, egyenlő részekben, mindkettő leírásával foglalkozik.«

„A Római Birodalom hanyatlása, miként felemelkedése is, hódítás útján ment végbe; ám a szaracénok és a törökök olyan eszközök voltak, amelyek által egy hamis vallás egy hitehagyott egyház ostorává lett; és ezért az ötödik és a hatodik trombitaszó, az előzőekhez hasonlóan, ahelyett hogy csupán e néven jelöltetnék, jajoknak neveztetnek.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Amit Miller és Smith nem ismert fel a trombitákkal kapcsolatban mint Isten Róma feletti ítéletével összefüggésben, az az volt, hogy ezek az ítéletek a napimádás kikényszerítése által következtek be. Kr. u. 321-ben Konstantin kihirdette az első vasárnaptörvényt, és kilenc évvel később a fővárost Róma városából Konstantinápoly városába helyezte át, így módon elindítva a Római Birodalom felbomlásának folyamatát. Dániel könyve tizenegyedik fejezete szerint a pogány Rómának egy „ideig” kellett legfőbb hatalommal uralkodnia, amely az Actiumi csatától, Kr. e. 31-től egészen Kr. u. 330-ig terjedő háromszázhatvan évet jelképezte, amikor Konstantin a királyságot Nyugatra és Keletre osztotta.

Békességgel megy be a tartomány legtermékenyebb helyeire is; és olyat cselekszik, amit sem atyái, sem atyáinak atyái nem cselekedtek; zsákmányt, prédát és gazdagságot oszt szét közöttük; sőt terveit az erősségek ellen szövi, de csak egy ideig. Dániel 11:24.

Azon háromszázhatvan év alatt a Római Birodalom lényegében legyőzhetetlen volt, ám mihelyt a fővárost Keletre helyezték át, egy ekkora birodalom kormányzásának lehetősége többé nem volt meg. Konstantin azzal próbálta fenntartani az uralmat, hogy a birodalmat három fia között osztotta fel, ez azonban csupán tovább siettette a hajdani birodalom széthullását.

Amikor a pápaság Kr. u. 538-ban elfoglalta a föld trónját, az orléans-i harmadik zsinaton vasárnapi törvényt hoztak. Így Kr. u. 606-ban Mohamed megkezdte prófétai szolgálatát, és jelképesen azt a trombitát képviselte, amelynek annak kellett lennie, amit a történetírók „egy hitehagyott egyház ostorának” neveznek. Az első és második jaj története, amely Mohamed Kr. u. 606-ban megkezdett szolgálatával vette kezdetét, 1844. október 22-én zárult le, amikor megszólalt a hetedik trombita.

Elmúlt a második jaj; és íme, hamar eljön a harmadik jaj. És megszólalt a hetedik angyal; és nagy szózatok hallatszottak a mennyben, mondván: E világ országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek; és uralkodni fog örökkön-örökké. Jelenések 11:14, 15.

Az első két jaj történelme folyamán Konstantinápolyt, a keleti Róma fővárosát, 1453-ban elfoglalták, a nyugati pápai Róma pedig 1798-ban megkapta halálos sebét. „A hitehagyott egyház ostroma” ledöntötte mind a polgári, mind a vallási Rómát. A modern Róma hármasszövetsége az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény által teljessé válik.

„Az Egyesült Államok protestánsai lesznek az elsők, akik kinyújtják kezüket a szakadékon át, hogy megragadják a spiritizmus kezét; átnyúlnak a mélység fölött, hogy kezet fogjanak a római hatalommal; és e hármasszövetség befolyása alatt ez az ország Róma nyomdokain haladva lábbal tiporja majd a lelkiismeret jogait.” A nagy küzdelem, 588.

Abban az időben a harmadik jaj iszlámja véghezviszi Isten ítéletét a Modern Róma felett a vasárnapimádó kikényszerítése miatt, miként ezt megtette a pogány Rómával és a pápai Rómával is. A pogány Róma esetében az első négy trombitát használta fel arra, hogy 476-ra véget vessen a római uralomnak a nyugati Róma fővárosában, mert 476 után a város egyetlen uralkodója sem volt római származású. 1453-ra az iszlám ötödik trombitája véget vetett a római uralomnak a keleti Rómában. 1798-ra az iszlám hatodik trombitájának történetében véget ért a pápai uralom Európa nemzeteinek egykori tízszeres felosztása felett. Róma polgári királyságának bukása, mind nyugaton, mind keleten, valamint Róma vallási királyságának bukása a pogány napimádó kikényszerítését követően ment végbe.

„Az Egyesült Államok népe kiváltságos nép volt; de amikor korlátozzák a vallásszabadságot, feladják a protestantizmust, és teret engednek a pápaságnak, bűnük mértéke teljessé válik, és a „nemzeti hitehagyás” feljegyeztetik a menny könyveiben. Ennek a hitehagyásnak az eredménye nemzeti romlás lesz.” Review and Herald, 1893. május 2.

A prófécia hármasszövetsége a prófécia végső beteljesedésének jellegét az első két beteljesedés jellemzői alapján állapítja meg. 2001. szeptember 11-én a harmadik jaj elérkezett a történelemben. Kezdetben már 1844. október 22-én is elérkezett, mert a harmadik jaj a hetedik trombita, és az a trombita akkor kezdett szólni. Ám miként az ősi Izráel esetében, a modern Izráel a lázadást választotta, és a munka befejezése helyett a pusztai vándorlás időszakát idézte elő. A harmadik angyal pecsételése ideje ezért késedelmet szenvedett, mígnem 2001. szeptember 11-én ismét megkezdődött.

„Negyven éven át a hitetlenség, a zúgolódás és a lázadás kizárta az ősi Izraelt Kánaán földjéről. Ugyanezek a bűnök késleltették a mai Izrael belépését a mennyi Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéreteiben volt a hiba. Az Úr magukat népének vallói között uralkodó

hitetlenség, világiasság, odaszentalódás hiánya és viszálykodás tartott bennünket oly sok éven át e bűnnel és fájdalommal teljes világban.” Szemelvények, 2. könyv, 69.

Isten nem változik, és a rendelkezésre álló világosság szerint ítél. A modern Izrael több rendelkezésre álló világossággal bírt, mint az ókori Izrael, és arról kapunk tájékoztatást, hogy „ugyanazok a bűnök késleltették a modern Izrael bemenetelét a mennyei Kánaánba”. Ha a modern Izrael csak azért a világosságért lett volna felelősségre vonva, amelyért az ókori Izrael is felelősségre vonatott, az elegendő lett volna, csak hogy több világossága volt. Ezért, ha „ugyanazok a bűnök” okozták azt, hogy „az ókori Izrael” „negyven évig” bolyongott a pusztában, akkor a modern Izrael nemcsak az 1863-as lázadásban üzetett a „pusztába”, hanem éppoly bizonyosan arra is rendeltetett, hogy ott haljon meg. Az ő „bűneik” mindmáig késleltették a harmadik angyal munkáját.

„Az angyal így szólt: »A harmadik angyal kékbe köti, vagy megpecsételi őket a mennyei csűr számára.« Ez a kis csoport gondterhelten látszott, mintha súlyos próbákon és küzdelmeken mentek volna keresztül. És úgy tűnt, mintha a nap éppen egy felhő mögül kelt volna fel, és arcukra ragyogott volna, úgy hogy diadalmasnak látszottak, mintha győzelmeik már csaknem kivívtak volna.” Korai írások, 88.

Ugyanazok a bűnök, amelyek az ősi Izraelt a pusztába száműzték, hogy ott haljon meg, késleltették a harmadik angyal munkáját, aki 1844. október 22-én érkezett.

„Miután Jézus megnyitotta a szentek szentjének ajtaját, láthatóvá lett a szombat világossága, és Isten népe próbára tétetett, miként hajdan Izráel fiai is próbára tétettek, hogy kiderüljön, megtartják-e Isten törvényét. Láttam a harmadik angyalt, amint felfelé mutatott, megmutatva a csalódottaknak az utat a mennyei szentély szentjébe. Amint hit által belépnek a szentek szentjébe, megtalálják Jézust, és a reménység és az öröm újból fakad bennük. Láttam, hogy visszatekintenek, áttekintik a múltat, Jézus második adventjének hirdetésétől kezdve, tapasztalatuk egész során át egészen az idő elmúlásáig 1844-ben. Csalódásuk magyarázatot nyer, és öröm és bizonyosság eleveníti meg őket ismét. A harmadik angyal megvilágította a múltat, a jelent és a jövőt, és tudják, hogy Isten valóban az Ő titokzatos gondviselése által vezette őket.” Early Writings, 254.

A harmadik angyal a pecsételő angyal, és 1844. október 22-én érkezett meg, de munkáját ugyanazok a bűnök késleltették, amelyek miatt az ősi Izráel meghalt a pusztában. Az 1863-as lázadás okozta késedelem a harmadik angyal munkájának késleltetése volt, és ezért a pecsételés több mint száz éven át akadályoztatott és késedelmet szenvedett.

„[4Mózes 32:6–15, idézve.] Az Úr Isten féltőn szerető Isten, mégis hosszútűrően viseli népének bűneit és vétkeit ebben a nemzedékben. Ha Isten népe az Ő tanácsa szerint járt volna, Isten műve előrehaladt volna, és az igazság üzenetei eljutottak volna minden néphez, amely az egész föld színén lakik. Ha Isten népe hitt volna Neki, és Igéjének cselekvői lettek volna, ha megtartották volna parancsolatait, akkor az angyal nem jött volna repülve az égen azzal az üzenettel a négy angyalhoz, akiknek szabadjára kellett bocsátaniuk a szeleket, hogy azok fújjanak a földre, így kiáltva: Tartsátok, tartsátok vissza a négy szelet, hogy ne fújjanak a földre, amíg meg nem pecsételtem Isten szolgáit homlokukon. De mivel a nép engedetlen,

hálátlan, szentségtelen, amint az ősi Izráel is volt, az idő meghosszabbodik, hogy mindenki meghallhassa az utolsó kegyelmi üzenetet, amelyet nagy szóval hirdetnek. Az Úr munkája akadályoztatott, a pecsételések ideje késedelmet szenvedett. Sokan nem hallották az igazságot. De az Úr alkalmat ad nekik arra, hogy meghallják és megtérjenek, és Isten nagy műve előre fog haladni.” Manuscript Releases, 15. kötet, 292.

2001. szeptember 11-én a harmadik angyal ismét érkezett, és a pecsételések ideje, amely az 1863-as lázadás óta késlekedett, újra megkezdődött. Ez a harmadik jaj iszlámjának eljövetele volt, amely egyben a hetedik trombita is, s amely a pecsételések idejének kezdetét jelzi. A pecsételések ideje a harmadik angyal érkezésével kezdődött 1844. október 22-én, amikor a hetedik trombita megszólalt, de azt a trombitát akadályozták és feltartóztatták.

És az angyal, akit láttam a tengeren és a földön állani, felemelte kezét az égre, és megesküvött arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette a mennyet és a benne levőket, a földet és a benne levőket, a tengert és a benne levőket, hogy idő többé nem lesz; hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor majd trombitálni kezd, beteljesedik az Isten titka, amint megjelentette az ő szolgálóinak, a prófétáknak. Jelenések 10:5–7.

A hetedik angyal „szava” a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyalának szava, aki akkor szállt alá, amikor New York City nagy épületei ledőltek.

És ezek után láttam, hogy egy másik angyal szállt alá a mennyből, nagy hatalommal; és a föld megvilágosodott az ő dicsőségétől. És hatalmas szóval erősen kiáltott, mondván: Elesett, elesett a nagy Babilon, és ördögök lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan lélek tanyájává, és minden tisztátalan és gyűlöletes madár börtönévé. Mert az ő paráznasága haragjának borából ivott minden nemzet, és a föld királyai paráználkodtak vele, és a föld kereskedői meggazdagodtak az ő dobzódásának bőségéből. Jelenések 18:1–3.

A leszálló hatalmas angyal „hangja” parancsolja az angyaloknak, hogy tartsák vissza a négy szelet, amelyek úgy vannak ábrázolva, mint egy „dühös ló”, amely ki akar törni, és útjában halált és pusztulást hozni.

„Isten angyalai teljesítik parancsát, visszatartva a föld szeleit, hogy a szelek ne fújjanak sem a földre, sem a tengerre, sem egyetlen fára sem, mígnem Isten szolgálói pecsétet kapnak homlokukra. A hatalmas angyalt úgy látjuk, amint keletről (vagy napkeletről) száll fel. Ez a leghatalmasabb angyal kezében tartja az élő Isten pecsétjét, vagy annak pecsétjét, aki egyedül adhat életet, aki a homlokokra felírhatja a jelet vagy feliratot azok számára, akiknek halhatatlanság, örök élet adatik. Ennek a legfőbb angyalnak a szava rendelkezett felhatalmazással arra, hogy megparancsolja a négy angyalnak: tartsák féken a négy szelet, amíg ez a munka be nem teljesedik, és amíg ő meg nem adja a jelet, hogy szabadon bocsássák azokat.” Testimonies to Ministers, 445.

Az az angyal, aki megparancsolja a négy angyalnak, hogy tartsák vissza a szeleket, a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala, aki megvilágosítja a földet az ő dicsőségével, és az ő „erős hangja” a hetedik angyal hangja.

„És milyen szemléletes ábrázolást tár elénk a Jelenések 7 a megfontolásunkra, vigasztalásunkra és bátorításunkra! A négy angyal megbízatást kapott, hogy munkát végezzen a földön. De Annak, aki önmagát adva váltságul megvásárolta a világot, vannak választott kevesen. Kik ők? Azok, akik megtartják Isten valamennyi parancsolatát, és akiknél megvan a Jézus hite.”

„János figyelmét egy másik jelenetre irányították: ‘És láttam egy másik angyalt feljöni napkelet felől, akinél vala az élő Isten pecsétje’ (Jelenések 7:2). Ki ez? A szövetség Angyala. Napkelet felől jön. Ő a magasságból való Hajnal. Ő a világ Világossága. ‘Őbenne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága’ (János 1:4). Ő az, akit Ésaías így ír le: ‘Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz; és hívják nevét: Csodálatosnak, Tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság Atyjának, Békesség Fejedelmének’ (Ésaías 9:6). Úgy kiáltott, mint Aki felsőbbiséggel bír a menny angyali seregei felett, azokhoz, ‘akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek’, ezt mondván: ‘Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknek, mígnem elpecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon’ (Jelenések 7:2, 3).”

„Íme, itt egyesül az isteni és az emberi. A négy angyal azt a parancsot kapja, hogy tartsa vissza a négy szelet, amíg meg nem kapják az Ő hívását. Olvassák el az egész fejezetet. Az »Ne ártsatok« kiáltást a Helyreállító, a Megváltó hallatja.”

„Az ítéletet és a haragot csak egy rövid ideig kellett visszatartani, amíg egy bizonyos munka el nem végeztetik. Az üzenet, a figyelmeztetés és irgalom utolsó üzenete, munkájának végzésében késedelmet szenvedett a pénz önző szeretete, a kényelem önző szeretete és az ember alkalmatlansága miatt arra, hogy elvégezze azt a munkát, amelyet el kell végezni. Az angyal, akinek dicsősége be fogja világítani a földet, emberi eszközökre várt, akik által a menny világossága ragyoghatna, és így együttműködnének abban, hogy szent, ünnepélyes jelentőségében hirdettessék az az üzenet, amely a világ sorsáról fog dönteni.” Manuscript Releases, 15. kötet, 222.

A harmadik angyal, aki Krisztus, egyben a pecsételő angyal is, aki 1844. október 22-én érkezett meg, ám Isten népének engedetlensége miatt a százhuszonnégyezer megpecsételésének munkája 2001. szeptember 11-éig késett. Ekkor a harmadik jaj iszlámja ledöntötte New York nagy épületeit, és megkezdődött a pecsételés folyamata. Attól a ponttól fogva a nemzetek „megharagudtak, mégis vissza voltak tartva”. A Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének első hangja az a hang, amely megparancsolja a négy angyalnak, hogy tartsák vissza a szelet, amíg Isten népe elpecsételtetik.

Jézus mindig a kezdet által szemlélteti a véget, és 1993. február 26-án a harmadik jaj iszlámja teherautóba rejtett bombát robbantott a World Trade Center északi tornyának föld alatti parkolóházában. A robbanás jelentős károkat okozott az épületben, hat ember életét kioltva, és több mint ezer másikat megsebesítve. Bár a támadás nem döntötte le a tornyokat, az Egyesült Államok területén elkövetett jelentős terrorcselekmény volt, és előrevetítette a 2001. szeptember 11-i eseményeket.

A pecsételés ideje 2001. szeptember 11-én kezdődött, de nyolc évvel korábban előzetes figyelmeztetést is magában foglalt. Az Izrael elleni iszlám támadás 2023. október 7-én a pecsételés

ideje végének előzetes figyelmeztetése. A harmadik jaj prófétai jellemzői az első két jaj prófétai jellemzőivel együtt lettek megalapozva. A Jelenések kilencedik fejezetének nyitóverseiben a száznegyvennégyezer megpecsételése kerül szemléltetésre.

Ezt a témát a következő cikkben fogjuk megvizsgálni.

„Ha ilyen jelenetek következnek, ilyen rettenetes ítéletek egy bűnös világra, hol lesz Isten népének menedéke? Miként lesznek oltalmazva, míg elmúlik a harag? János a természet erőit – földrengést, vihart és politikai viszályt – úgy látja, mint amelyeket négy angyal tart vissza. Ezek a szelek ellenőrzés alatt állnak mindaddig, amíg Isten ki nem adja a parancsot, hogy szabadon engedjék őket. Ebben rejlik Isten egyházának biztonsága. Isten angyalai az Ő akaratát teljesítik, visszatartva a föld szeleinek erejét, hogy a szelek ne fújjanak sem a földre, sem a tengerre, sem semmiféle fára, míg Isten szolgálai el nem pecsételtetnek homlokukon. A hatalmas angyal felkelő nap felől (vagy keletről) emelkedik fel. Ennek a leghatalmasabb angyalnak kezében van az élő Isten pecsétje, vagy annak a pecsétje, aki egyedül adhat életet, aki felírhatja a homlokokra a jegyet vagy felíratot, azok számára, akiknek halhatatlanság, örök élet adatik. E legfőbb angyal szavának volt hatalma arra, hogy megparancsolja a négy angyalnak: tartsák féken a négy szelet, míg ez a munka be nem fejeződik, és míg ő ki nem adja a parancsot, hogy szabadon bocsássák őket.”

„Azok, akik legyőzik a világot, a testet és az ördögöt, lesznek azok a kegyben részesülők, akik megkapják az élő Isten pecsétjét. Akiknek kezei nem tiszták, akiknek szívük nem tiszta, azokon nem lesz ott az élő Isten pecsétje. Akik bűnt terveznek és meg is cselekszik azt, azok elkerültetnek. Csak azok ismertetnek el és jelöltetnek meg Isten oltalmára méltókként, akik Isten előtti lelkületükben azoknak a helyét töltik be, akik a nagy ellenképi engesztelési napon bűnbánatot tartanak és megvallják bűneiket. Azok nevei, akik állhatatosan tekintenek, várnak és virrasztanak Üdvözítőjük megjelenésére — még komolyabban és vágyódóbban, mint akik a reggelt várják —, a lepecsételték közé számláltatnak. Azok pedig, akikre az igazság világossága teljes fényével ragyog lelkükre, és akiknek megvallott hitüknek megfelelő cselekedeteiknek kellene lenniük, de a bűn elcsábítja őket, bálványokat állítanak szívükben, megrontják lelküket Isten előtt, és beszennyezik azokat, akik velük egyesülnek a bűnben, azok neve kitöröltetik az élet könyvéből, és éjféli sötétségben hagyatnak, mivel lámpásaik mellett nincs olaj az edényeikben. »Nektek pedig, akik féltetek az én nevemet, felragyog az igazság Napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt.«”

„Isten szolgálainak ez a megpecsételése ugyanaz, amelyet Ezékiel látomásban látott. János is tanúja volt e legmegrendítőbb kinyilatkoztatásnak. Láta a tengert és a habokat zúgni, és hogy az emberek szíve elolvad a félelemtől. Szemlélte, amint a föld megrendül, és a hegyek a tenger közepébe vettetnek (ami szó szerint bekövetkezik), annak vize zúg és háborog, és a hegyek megrendülnek annak dagadásától. Megmutattattak neki a csapások, a dögvész, az éhínség és a halál, amint rettenetes küldetésüket végrehajtják.” Testimonies to Ministers, 445.